

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové, soudkyně JUDr. Jany Kábrtové a soudce Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce: **Středisko ekologické výchovy a etiky Rýchory – SEVER, Brontosaurus, Krkonoše**, se sídlem Horská 175, Horní Maršov, zastoupené Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem se sídlem U Svitavy 1077/2, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. listopadu 2015, č. j. 1654925/15/2713-00540-607694,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení shora identifikovaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný nařídil daňovou exekuci příkazáním pohledávky z účtu žalobce k vymožení nedoplatku a exekučních nákladů v celkové výši 5 178 858 Kč.

I. **Obsah žalobních námitek**

Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné, vydané v rozporu s právními předpisy, přičemž jeho vydáním a předchozím procesním postupem byla porušena práva v neprospěch žalobce.

Žalobce v žalobě označuje za nespornou existenci vykonatelných rozhodnutí ze dne 6. 3. 2013, ze dne 21. 8. 2013 a ze dne 13. 11. 2013, s celkovou výší nedoplatku 5 077 312 Kč. Za účelem zajištění těchto nedoplatků bylo žalovaným zřízeno zástavní právo na nemovitosti žalobce, které násobně přesahuje hodnotu zajištěných pohledávek žalovaného. Tímto způsobem žalovaný značně omezuje žalobce v dispozici jeho majetkem, čímž mu současně brání v případné dobrovolné úhradě vykonatelných pohledávek. Žalobce je v důsledku nařízené daňové exekuce příkázáním pohledávky z jeho účtu navíc oprávněn nakládat pouze s omezenou částí vlastních prostředků určených na vlastní provoz žalobce (neziskové organizace). Žalobce má však na svých účtech i další finanční prostředky, kdy se nejedná o finanční prostředky žalobce, nýbrž o prostředky z probíhajících dotačních programů (např. prostředky státního rozpočtu). Tento stav je dle žalobce žalovanému dobře znám, a proto si je žalovaný velmi dobře vědom i toho, že zvoleným způsobem exekuce musí dojít k uspokojení více než dostatečně zajištěných pohledávek žalovaného, ale současně také k odčerpání dotačních prostředků, které nejsou finančními prostředky žalobce. To má za následek další porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce. Žalovaný si tak dle žalobce musel být dobře vědom, že napadeným rozhodnutím pouze řetězí další pohledávky za žalobcem, a tedy musel být alespoň srozuměn s tím, že žalobci zvoleným způsobem exekuce způsobuje další škodu. V tomto jednání žalovaného pak žalobce spatřuje porušení § 5 odst. 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), a tím i čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, svědčící o podjatosti žalovaného vůči žalobci, kterou žalovaný namítal již v průběhu nalézacího řízení. Přesto o ní nebylo dle ust. § 77 odst. 4 a 5 daňového řádu rozhodnuto. Za evidentní zneužití práva v neprospěch žalobce pak považuje to, že žalovaný přistoupil k daňové exekuci přes existující zajištění pohledávek a bez předchozí součinnosti s žalobcem – upozornění žalobce. Jako příklad uvádí výzvy k úhradě odvodů, vyvolání jednání. S ohledem na shora uvedené považuje žalobce zvolenou formu exekuce za duplicitní.

Další námitkou žalobce je vada řízení spočívající právě v nedostatku kompetence žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí (exekučního příkazu). Žalovaný v souvislosti se shora popsáním porušením ust. § 77 odst. 3 daňového řádu (absence rozhodnutí o námitce podjatosti žalovaného) ve své žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno subjektem, který byl ze zákona z rozhodování vyloučen, neboť tento byl ve věci oprávněn provést jen neodkladné úkony, kterým rozhodnutí o exekuci, ani jemu předcházející rozhodnutí o dani, není. Žalobce má proto za to, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí žalovaný porušil nejen § 5 odst. 1 daňového řádu, ale i čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce i v porušení ust. § 102 daňového řádu, neboť napadené rozhodnutí neobsahuje zákonem předepsané náležitosti. Pouhé konstatování žalovaného, že: *“Uvedený dlužník nezaplatil ke dni 19. 11. 2015 shora uvedenému správci daně vykonatelné nedoplatky uvedené ve výroku tohoto rozhodnutí v zákonné lhůtě”*, je nedostatečné a nesplňuje podmínky odůvodnění dle § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu. Žalobce poukazuje na absenci skutečností, které má žalovaný za prokázané, uvedení úvah, kterými se při

hodnocení důkazů řídil, stejně tak i důkazů, o které opřel svá skutková zjištění a posouzení věci žalovaným po právní stránce.

Porušení § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu a porušení § 175 odst. 2 téhož zákona shledává žalobce v jednání žalovaného, kdy žalovaný nedodržel svou povinnost a před zahájením exekuce nevyzval žalobce k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě. Povinnost žalovaného vyzvat daňový subjekt (v tomto případě žalobce) k tomu, aby daňový nedoplatek zaplatil v náhradní lhůtě, lze dle žalobce jednoznačně dovodit s odkazem na ustanovení § 5 odst. 3 ve spojení s § 153 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný tak svým postupem nijak nešetřil práva a právem chráněné zájmy žalobce, daňového subjektu, a nepoužíval jen takové prostředky, které ho nejméně zatěžují. Postup žalovaného – dostatečné zajištění pohledávky zástavním právem ve spojení s daňovou exekucí – měl za následek jednak zvýšení nákladů žalobce o 2 % (cca 70 000 Kč), jednak další porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce spočívající v použití účelově vázaných prostředků státního rozpočtu, které byly uloženy na exekutovaném účtu žalobce. Pokud by byl žalobce řádně upozorněn – vyzván k dobrovolné úhradě vykonatelných nedoplatků – jistě by alespoň část bezodkladně uhradil a o zbytku by vedl jednání za účelem posečkání nebo povolení splátek ve smyslu § 156 a násl. daňového řádu.

II. Obsah žalobou napadeného rozhodnutí

Exekuční příkaz ze dne 23. 11. 2015, č. j. 1654925/15/2713-00540-607694 na příkázání pohledávky z účtu, který byl vydán pro vymožení nedoplatku ve výši 5 077 312 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 101 546 Kč. Exekučním titulem pro jeho vydání byl vykonatelný výkaz nedoplatků č. j. 1654926/15/2713-00540-607694, sestavený ke dni 19. 11. 2015. Daňové nedoplatky představují odvody a penále za porušení rozpočtové kázně. Splatnost nedoplatků nastala dne 20. 9. 2013, 1. 11. 2013 a 18. 12. 2013.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce podal dne 24. 12. 2015 proti exekučnímu příkazu námitku podle § 159 daňového řádu. S ohledem na to, že námitka nebyla nikterak odůvodněna, vyzval jej žalovaný výzvou ze dne 12. 1. 2016 k jejímu doplnění. Dne 27. 1. 2016 žalobce námitku doplnil, ta byla následně rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2016, č. j. 253031/16/2713-00540-607694, zamítnuta.

K tvrzení žalobce, že exekucí byly postiženy účelově vázané prostředky nepodléhající exekuci, žalovaný uvádí, že žalobce toto nijak neprokázal. Pokud žalobce tvrdí, že exekucí byly postiženy peněžní prostředky spadající do kategorie se zvláštním režimem, tj. účelově vázané, dle žalobce nepodléhající exekuci, pak byl toto tvrzení povinen prokázat. Unést své důkazní břemeno. Pokud žalobce však tuto skutečnost pouze tvrdí, leč nijak neprokazuje, pak nelze dle názoru žalovaného shledat bez dalšího postup žalovaného nezákonným.

Žalovaný ve svém vyjádření dále konstatuje, že žalobce nikdy nenamítal podjatost některého z pracovníků vymáhacího oddělení, kteří jsou dle organizačního řádu v exekučním řízení úředními osobami. K porušení § 77 tak nikdy nedošlo. Námitkou podjatosti se zabýval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2015, č. j. 8 As 179/2014 – 86, který neshledal postup žalovaného při řešení námítky podjatosti nezákonným. Z tohoto důvodu nemohlo být napadené rozhodnutí vydáno subjektem, který byl ze zákona z rozhodování vyloučen, jak namítá žalobce.

K nedostatkům týkajících se odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v písemném vyjádření konstatoval, že napadené rozhodnutí obsahuje náležitosti, jež mu ukládá zákon. Tedy i odůvodnění, které splňuje požadavky kladené ust. § 102 odst. 3 daňového řádu. Při vydání exekučního příkazu správce daně nevede důkazní řízení, ale vychází z údajů evidence daní. Z této evidence vyplynulo, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí evidoval žalovaný nedoplatky uvedené ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost je zákonným důvodem vydání rozhodnutí a je uvedena v jeho odůvodnění.

K námitce žalobce spočívající v rozporu napadeného rozhodnutí s ustanovením § 175 odst. 2 a § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu, kdy žalobce uvádí, že žalovaným zvolený způsob exekuce a výše nákladů spojených s vymáháním, které bude žalobce povinen uhradit, je ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku, a nejedná se tak o prostředek, který by šetřil práva žalobce nebo by je co nejméně zatěžoval, žalovaný shrnul, že za dané situace jej žalobce nemůže činit odpovědným za případné důsledky prováděné exekuce. Cílem správy daní je totiž současně dle ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu nejen správné zjištění a stanovení daní, ale rovněž zabezpečení jejich úhrady. Exekuční náklady za nařízení daňové exekuce činí dle ustanovení § 183 odst. 1 daňového řádu 2 % z částky, pro kterou je exekuce nařízena. Výše exekučních nákladů tak byla stanovena zcela v souladu s tímto ustanovením a není proto ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku.

Závěrem svého vyjádření žalovaný shrnuje, že exekuční příkaz byl vydán v důsledku prodlení žalobce s úhradou daňového dluhu, a to na základě vykonatelného výkazu nedoplatků. Daňovou exekucí byly postiženy peněžní prostředky na bankovním účtu, který prokazatelně patří žalobci. Tento postup je plně v souladu s ustanovením § 178 odst. 5 písm. b) daňového řádu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích daných žalobními body, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno pro vymožení nedoplatků ve výši 5 077 312 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 101 546 Kč. Exekučním titulem pro jeho vydání byl

vykonatelný výkaz nedoplatků č. j. 1654926/15/2713-00540-607694, sestavený ke dni 19. 11. 2015. Splatnost nedoplatků nastala dne 20. 9. 2013, 1. 11. 2013 a 18. 12. 2013. Výše uvedené nedoplatky byly rozhodnutím žalovaného zajištěny zástavním právem k majetku žalobce. S ohledem na to, že daňový nedoplatek nebyl uhrazen, postupoval žalovaný v souladu s § 175 daňového řádu a zahájil jeho vymáhání daňovou exekucí. Dne 23. 11. 2015 vydal napadené rozhodnutí – exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb, České spořitelny, a.s., a to k úhradě daňových nedoplatků a exekučních nákladů. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 11. 2015. Dne 24. 12. 2015 podal žalobce proti exekučnímu příkazu námitku podle § 159 daňového řádu. Námitka žalobce byla rozhodnutím žalobce ze dne 26. 2. 2016, č. j. 253031/16/2713-00540-607694, zamítnuta.

Soud neshledal opodstatněnou první námitku žalobce spočívající v porušení § 5 odst. 2 a odst. 3 daňového řádu. Podle § 5 odst. 2 daňového řádu správce daně uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Dle § 5 odst. 3 pak šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Žalobce spatřuje porušení zmíněných ustanovení daňového řádu v tom, že žalovaný si byl „*velmi dobře vědom toho, že zvoleným postupem exekuce – tj. přikázáním pohledávky z účtu žalobce, kde jsou dislokovány finanční prostředky obdržené z dotačních programů/projektů – musí zákonitě dojít nejen k uspokojení – více než dostatečně zajištěných – vykonatelných pohledávek žalovaného, ale také současně k odčerpání dotačních prostředků, které nejsou finančními prostředky žalobce.*“ Žalovaný si tak dle vyjádření žalobce musel být dobře vědom toho, že napadeným rozhodnutím jen řetězí další a další pohledávky za žalobcem, o kterých bude nadto dál rozhodovat žalovaný, jehož zástava na majetku několikanásobně převyšuje hodnotu zástavy, resp., že mu tímto zvoleným způsobem exekuce způsobuje další škodu, nebo minimálně s tím musel být srozuměn. V neprospěch žalobce jednal žalovaný dle žalobce i tehdy, když přistoupil k exekuci přes existující zajištění svých pohledávek a ze strany žalovaného, který namísto toho, aby se uspokojil ze zástavy, zvolil duplicitní formu exekuce.

Žalobce ve své žalobě však nikde neuvádí, z čeho usuzuje, že žalovaný si je velmi dobře vědom toho, že na exekuci postihnutém účtu jsou uloženy finanční prostředky obdržené z dotačních programů/projektů. Nerozvádí dále ani tuto samotnou informaci. Nespecifikuje tedy, jak vysoký finanční obnos uložený na exekuovaném účtu představuje dotační prostředky, ani neprokazuje, že se o finanční prostředky určené výlučně k realizaci podpořených dotačních programů vůbec jedná. Z předloženého správního spisu, který měl soud při svém rozhodování k dispozici, je navíc zřejmé, že této skutečnosti nevěnoval žalobce pozornost ani ve své uplatněné námitce ze dne 24. 12. 2015, resp. v jejím doplněném odůvodnění ze dne 23. 1. 2016 ve kterém uvádí prakticky to stejné, co v žalobě: „...*žalovaný si je velmi dobře vědom toho, že zvoleným způsobem exekuce - přikázáním pohledávky z účtu dlužníka, kde jsou dislokovány finanční prostředky obdržené z dotačních programů/projektů - musí zákonitě dojít nejen k uspokojení vykonatelných pohledávek žalovaného, ale také současně k odčerpání dotačních prostředků, které nejsou finančními prostředky dlužníka....*“, dále že exekuční řízení vedou osoby o jejichž případné podjatosti nebylo k námitce žalobce rozhodnuto, napadené

rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 102 odst. 2, 3 a 4, § 175 odst. 2 a § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu. Judikatura Nejvyššího soudu sice dovodila, že soudním výkonem rozhodnutí příkazáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu nejsou postiženy, ve smyslu § 310 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), finanční prostředky uložené na účet peněžního ústavu (banky), o nichž právní předpisy stanoví, že mohou být použity jen k určitému účelu (např. dotace ze státního rozpočtu republiky), ledaže by byla vymáhána pohledávka, k jejíž úhradě mají být (v souladu se svým účelovým určením) použity (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1198/96). Je však především v zájmu žalobce, aby skutečnost, že jde o účelově vázané prostředky, jichž se dle § 310 o. s. ř. ve spojitosti s § 177 odst. 1 daňového řádu daňová exekuce netýká, v nynějším řízení konkrétně tvrdil a prokázal. Případně je peněžní ústav, kterému byla exekučním příkazem uložena povinnost ohledně prostředků uložených na účtu žalobce, oprávněn podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 daňového řádu (pokud by na účtu žalobce skutečně byly uloženy prostředky z operačního programu, účelově určené na realizaci projektů, a pokud by taková okolnost byla peněžnímu ústavu známa). Příslušný peněžní ústav však v posuzované věci nic takového neučinil.

Zcela jednoznačné pak je, že se v žádném případě nejedná o duplicitní exekuci, jak se žalobce domnívá, neboť zřízením zástavního práva došlo k pouhému zajištění nedoplatku žalobce, které nemohlo vést k úhradě nedoplatku a které neomezovalo žalobce v dalším jeho užívání a nakládání s ním. K úhradě nedoplatku by vedlo až případné nařízení daňové exekuce prodejem zastavených nemovitých věcí, ke kterému žalovaný právě s odkazem na § 5 odst. 3 daňového řádu nepřistoupil. Vzhledem k výši nedoplatku a předpokládané hodnotě zastaveného nemovitého majetku, zvolil žalovaný daňovou exekuci příkazáním pohledávky z účtu, která žalobce zatíží méně, než prodej nemovitého majetku. Namísto je rovněž zdůraznit, že dle § 1 odst. 2 daňového řádu je nejen správné zjištění a stanovení daní, ale rovněž zabezpečení jejich úhrad. Nedoplatky žalobce, tak jak jej rozvádí § 153 odst. 1 daňového řádu, vznikly žalobci ke dnům 20. 9. 2013, 1. 11. 2013 a 18. 12. 2013. Žalovaný tak byl již v tento okamžik oprávněn k jeho vymožení, tedy zahájení daňové exekuce. Namísto toho poskytl žalobci další dva roky k jeho úhradě a k daňové exekuci, která byla zahájena až vydáním exekučního příkazu na příkazání pohledávky z účtu, přistoupil až dva roky poté. Práva a právem chráněné zájmy tak bezpochyby byly dostatečně chráněny.

Námitkou vady řízení spočívající v nedostatku kompetence žalovaného k vydání žalobou napadeného rozhodnutí (exekučního příkazu) se soud zabýval pouze okrajově, neboť tato se netýkala daňové exekuce, daňového řízení, nýbrž nalézacího řízení, v rámci kterého byla žalobcem uplatněna námitka podjatosti. V důsledku kasační stížnosti žalobce se jí zabýval i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2015, č. j. 8 As 179/2014 – 86, neshledal postup žalovaného při řešení námítky podjatosti v nalézacím řízení nezákonným. Podjatost některého z pracovníků exekučního oddělení žalobce nenamítal.

Při posuzování žalobcovy námítky směřující do absence náležitostí odůvodnění rozhodnutí dle § 102 odst. 4 daňového řádu je předně třeba vyložit, že ustanovení § 102 odst. 4 daňového řádu lze aplikovat pouze na odůvodnění těch rozhodnutí, která byla vydána na základě dokazování. V těchto případech musí být z odůvodnění zřejmé, které skutečnosti má správce daně za prokázané, jakými

úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce. Při vydání exekučního příkazu správce daně důkazní řízení nevede, nýbrž vychází z evidence daní, vedené v souladu s § 149 a násl. daňového řádu. Z této evidence pak vyplynulo, že ke dni vydání napadeného exekučního příkazu evidoval za žalobcem žalovaný nedoplatky uvedené ve výroku rozhodnutí. Jedná se o zákonný důvod vydání exekučního příkazu, který je v odůvodnění uveden. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti podle ustanovení § 178 odst. 2 daňového řádu a § 102 odst. 1 daňového řádu, včetně odůvodnění. Je v něm uvedeno, že dlužník (žalobce) nezaplatil ke dni 19. 11. 2015 vykonatelné nedoplatky uvedené ve výroku rozhodnutí v zákonné lhůtě. Exekuční příkaz musí obsahovat toliko odůvodnění obsahující příčiny vedoucí k vydání exekučního příkazu. V daném případě byla příčinou skutečnost, že je žalobce v prodlení s úhradou vymáhaného nedoplatku. V takovém rozsahu žalobou napadený exekuční příkaz odůvodnění obsahuje.

Ani poslední žalobní námitce, porušení § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu spolu s porušením § 175 odst. 2 téhož zákona, které žalobce shledává v takovém jednání žalovaného, kdy žalovaný nedodržel svoji povinnost a s odkazem na ustanovení § 5 odst. 3 ve spojení s § 153 odst. 3 daňového řádu před zahájením exekuce nevyzval žalobce k zaplacení daňového nedoplatku, nemůže soud přisvědčit. Samotné ustanovení § 153 odst. 3 neukládá správci daně povinnost, nýbrž možnost, daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět existenci nedoplatku a jeho výši. Krajský soud rovněž konstatuje, že touto problematikou se již zabýval v rozsudku ze dne 25. 4. 2014, č. j. 31Af 4/2013 – 59. Krajský soud se tak přiklání k názoru, že: „I když dle § 153 odst. 3 daňového řádu správce daně může daňový subjekt vhodným způsobem vyrozumět o výši jeho nedoplatků a upozornit jej na následky spojené s jejich neuhrazením, není na libovůli správce daně, zda tak učiní. Situace, kdy k vyrozumění nedojde, může být s přihlédnutím k povaze instrumentu a základním zásadám správy daní ospravedlněna pouze neodkladností situace (nutnost zahájit exekuční kroky co nejdříve), nesoučinností ze strany daňového subjektu (v případě, že je nekontaktní, reaguje neadekvátním způsobem apod.) nebo skutečností, že je z okolností případu zřejmé, že je daňový subjekt s danou situací srozuměn, a vyrozumění by bylo tedy nadbytečné.“ Z okolností právě řešeného případu, kdy žalobce ve věci podával četná odvolání, žaloby, žádosti o posečkání, apod. je více než zřejmé, že žalobce byl s danou situací srozuměn. To ostatně sám v žalobě uvedl. Zdejší soud je toho názoru, že vyrozumění žalobce o výši jeho nedoplatku a upozornění na následky spojené s neuhrazením (dle § 153 odst. 3 daňového řádu), by byly pouze nadbytečné a že jednání žalovaného, který této možnosti nevyužil, bylo zcela v souladu s § 5 odst. 2 a 3 daňového řádu.

Krajský soud proto žalobu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Z tohoto důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. červen 2017

JUDr. Magdalena Ježková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.